

[Poul Schlüter.]

skabe kunstige vanskeligheder for parcelhuse-
sene. Vor politik har et andet mål. Vi ønsker
love, der muliggør et frit boligmarked inden
for en ganske kort årrække, og vi ønsker
samme finansiering i det private og det al-
mennyttige byggeri. Vi ønsker konkurrence
i etagebyggeriet, så byggeomkostningerne
bliver lavere.

De regler om lejeværdien, som blev gen-
nemført af et snævert flertal i foråret, mener
vi ikke bør kunne overleve, efter at resulta-
terne af 15. almindelige vurdering nu fore-
ligger. De nye lejeværdiregler er et slag mod
befolkningens boligønsker. Helt galt vil det
blive, hvis SF's tanker om afskaffelse af par-
cellusejernes rentefradragsret virkelig
skulle få flertal. Derfor vil jeg også gerne
sige klart, at vi vil i de nærmeste dage ar-
bejde for, at der kan findes et flertal her i
salen for en lempelse af den beskatning, leje-
værdireglerne fra i foråret ville komme til at
betyde for parcelhusejerne. Det er ikke rege-
ringens liv, vi efterstræber netop i denne
sag, men det er en fornuftig ordning, der
kan opnå flertal ved en ganske almindelig
afstemning om et lovforslag her i folketin-
get.

Vi får senere en udenrigsdebat, og derfor
skal jeg ikke hæfte mig meget ved det uden-
rigspolitiske afsnit i statsministerens tale. Vi
vil fortsat arbejde for et bredt samarbejde
om udenrigs- og sikkerhedspolitikken og
også markedspolitikken. Det betyder noget
for Danmarks interesser i udlandet. Vi er
nået langt i afspænding, og vi ønsker at
komme endnu videre, men jeg har lyst til at
udtrykke i dag fra folketingets talerstol, at
det vigtigste bidrag, Sovjetunionen netop
nu kan yde til afspænding, ville være at ind-
rømme frihed for anderledes tænkende og
for kritik, som vi kender det i vor del af
verden. Ytringsfrihed og større menneskelig
kontakt er vejen til mere tillid. Den fred-
lige sameksistens får først sin fulde mening
og bliver sværere at ødelægge, når den ikke
bare omfatter stater, men også omfatter
mennesker.

Poul Hartling: Denne samling begynder
med en ny regering, en regering Anker Jør-
gensen. Statsministeren har sammensat sin
egen regering. Han har fjernet de ministre,
han ville have fjernet, han har beholdt dem,

han ville beholde, og han har nyudnævnt
dem, han ville have ind i regeringen. Og han
har gjort det på egen hånd uden at spørge
hverken Per eller Poul—i hvert fald ikke
Per. (*Muntherhed*). Det kan jo diskuteres, om
det er rigtigt, det skal jeg ikke blande mig i.
Det forekommer mig dog, at der er meget,
der taler for, at den slags afgørelser ikke kan
lægges ud til almindelig diskussion i en
større forsamling. Der må være én, der er
bemyndiget, og denne ene er statsministe-
ren. Men så må han på den anden side bære
ansvaret, både over for sine egne og over for
os andre.

Det afgørende ved regeringen Anker Jør-
gensen er imidlertid ikke personerne, selv
om personer jo altid er godt pressestof og
godt samtalestof. Det væsentlige er natur-
ligvis den politik, som regeringen vil føre.
Derfor vil vi med skyldig høflighed ønske
regeringen Anker Jørgensen velkommen til
arbejdet og så i øvrigt dømme den på dens
gerninger.

De begynder med åbningstalen, for den
åbningstale, som er udgangspunktet for
debatten i dag og indledningen til folke-
tingssamlingen, er regeringens åbningstale.
Den må alle 20 ministre bære medansvar
for. Her aftages de politiske hovedlinjer, og
det er dem, vi skal diskutere i dag.

Måske kunne jeg dog fristes til at gøre en
bemærkning om regeringens størrelse. Vi
har vist aldrig haft en regering med så
mange medlemmer, og vi ser da også, at
man har måttet indrette et trojkabord med
de tre førende ministre foran de gemene 17.
Man ser her en tydelig illustration til et af
kapitlerne i den berømte bog, der hed-
der „Parkinsons Lov“. Det er 15 år siden, den
danske oversættelse udkom, og den udkom
for øvrigt på forlaget Fremad. Denne ud-
mærkede Parkinson går ud fra, at regeringer
er underkastet vækstens lov. Nye regerings-
medlemmer udnævnes:

„nogle på grund af deres evner på spe-
cielle fagområder, flere på grund af deres
evne til at gøre sig besværlige, hvis man
holder dem udenfor. Man kan kun få
deres opposition til at forstumme ved at
implicere dem i alt, hvad der vedtages“.

Efterhånden, siger Parkinson, stiger det
samlede ministertal, og når vi kommer til 20
medlemmer, sker der en forandring med
hele forsamlingen. De fem medlemmer, der